

O 15-M debe continuar estendéndose con novas mobilizacións que preparen unha gran Folga Xeral

Entre o domingo 15 de maio e o domingo 22, todo o Estado español viuse sacudido por unha auténtica rebelión social. Decenas de miles de mozos, traballadores, parados, pensionistas, xente do pobo, abarrotamos reiteradamente as principais prazas de numerosas cidades e localidades para protestar polas consecuencias antisociais da crise capitalista, contra as medidas de axuste e recortes adoptados polo goberno do PSOE, e a evidencia, cada día máis clara, de que a democracia en que vivimos esconde en realidade unha brutal ditadura do capital financeiro.

Este movemento, que afunde as súas raíces na crise capitalista, no rexeitamento ós recortes sociais salvaxes, ó paro masivo, á incapacidade das organizacións políticas e sindicais da esquerda para responder a está dramática situación, centrou o debate político durante a campaña electoral. Desafiamos as decisións antidemocráticas da Xunta Electoral Central e demostramos a suficiente forza para neutralizar calquera intento de represión. Fronte a todos aqueles que veñen expondo que o problema é a falta de conciencia e de espírito de rebeldía, estas mobilizacións son un exemplo concreto no sentido contrario.

UNHA LOITA ANTICAPITALISTA

Nun movemento tan masivo como este todas as ideas están en discusión, algo que estivo presente nas asembleas. E ninguén debería ter medo ó debate democrático, ninguén debe tutelar o movemento. Os mozos e os traballadores sabemos o moito que nos custou conquistar os dereitos de liberdade de expresión, reunión e organización. Arrincámosllos á ditadura e a represión policial nunha dura loita. E eses dereitos son patrimonio de todos e debemos defendelos. Esa é a auténtica democracia real, que todos poidamos debater, escoitar e decidir sen que ningunha policía do pensamento nos coarte, aínda que se disfrace con roupaxes progresistas e se autodenomine “assemblearia”.

Algúns sectores dentro do movemento 15-M insistiron na idea de que estas accións tiñan un carácter “apartidista” e estimularon prexuízos con-

tra a “política” e contra a organización da mocidade. A pesar diso, o propio desenvolvemento das manifestacións, a súa composición e consignas co-readas, demostraron, na práctica, que se trata dun movemento cun carácter nitidamente de esquerdas. Que os poderosos e os seus medios de comunicación traten de obviar o aspecto ideolóxico das mobilizacións di moito respecto diso. Realmente o que lles preocupa é que este movemento eleve o seu nivel de organización, perfil e concrete demandas anticapitalistas e conecte coa clase obreira organizada sumándoa á loita.

No movemento 15-M debemos entender que os nosos inimigos si teñen un programa político claro e si están organizados. Como non podía ser doutro xeito, a dereita inchou a súa vea reaccionaria para criminalizarnos, comparando ás decenas de miles que nos manifestamos con terroristas. Era moi rechamante escoitar ós concentrados na noite electoral ante a sede do PP en Madrid corear berros como “Porta do Sol disolución”. Estes individuos, que aínda xustifican os crimes do franquismo, que defenden con vehemencia os intereses dos ricos e a patronal, que chamaron a que a policía interviñese para reprimir as mobilizacións do venres 20 e do sábado 21, son os inimigos declarados da mocidade, a clase traballadora e as persoas en paro que loitamos nas rúas.

A experiencia destes días deixa claro que é moi necesario que o movemento 15-M non sexa indiferente ante a actitude da dereita e os resultados electorais do domingo 22 de maio. A vitoria do PP, asfaltada pola política de recortes sociais e concesións do goberno PSOE ós poderes económicos, é unha ameaza. En días, a dereita clamará publicamente, reforzados pola súa vitoria, para que se impida o noso dereito a ocupar as rúas, a manifestarnos polo que é xusto para a maioría.

En canto ó goberno do PSOE, este movemento, co seu carácter anticapitalista e o seu rexeitamento contundente á política de recortes sociais, púxolles en tremendas dificultades. O desastre electoral do PSOE é un exemplo moi claro de onde conduce aplicar as receitas da dereita e o programa dos banqueiros. Con todo, o movemento coa

súa forza xa conquistou un tremendo terreo: terán moitas máis dificultades para aplicar os plans de axuste sen enfrontarse a un movemento de resposta masivo e extenso.

Esta realidade, incluída a actitude dos dirixentes de CCOO e UGT que despois do éxito da folga xeral do 29 de setembro deron por terminado o proceso de mobilizacións apostando por unha estratexia de pactos, non significa que a mocidade e os traballadores non necesitemos de organizacións e sindicatos fortes e combativos, e moito menos de ideas capaces de representar unha alternativa coherente fronte á crise do capitalismo. Todo o contrario. As manifestacións e asembleas desta semana o que puxeron de relevo é que fai falta unha política que de verdade defenda os intereses da maioría, que de verdade loite consecuentemente contra a as inxustizas do sistema, que organice á mocidade e a clase traballadora para transformar a sociedade.

CONTINUAR AS MOBILIZACIÓNS PARA CONFLUÍR NUNHA GRAN FOLGA XERAL

Logo da xornada electoral do 22 de maio o movemento debe exporse como continuar a batalla, con máis audacia e dando un paso adiante. A decisión

de manter as acampadas necesita reforzarse con accións moito máis masivas e que supoñan un auténtico paso adiante. Desde a Corrente Marxista O MILITANTE, que apoiamos completamente o movemento 15-M, propomos a organización de manifestacións unitarias un mesmo día en todo o Estado, facer un chamamento concreto á clase obreira a sumarse a elas e promover a organización dunha nova Folga Xeral. Estas propostas foron aprobadas por unanimidade na Asemblea do 15-M en Málaga, e apoiadas noutras como as de Valencia, Tarragona, Sevilla, etc.

Para crecer e non illarse con accións testemuñais, o movemento necesita conectar cos traballadores. Para iso é fundamental esixir ós dirixentes sindicais de CCOO e UGT que rompan coa política de “paz social”, que non asinen máis pactos coa patronal, e organicen unha gran Folga Xeral en coordinación co movemento 15-M, en defensa das condicións de vida da maioría da poboación. Unha proposta semellante, difundida masivamente, espertaría unha enorme simpatía entre decenas de miles de delegados sindicais e afiliados que tamén están moi descontentos coa política dos seus dirixentes. A entrada en escena do movemento obreiro organizado é a clave, e reforzaría enormemente a loita iniciada como demostran as experiencias de Francia, Portugal, Grecia e o mundo árabe.

- **Xa abonda de ataques** contra a mocidade, as familias traballadoras, os parados e os pensionistas. Nin contrarreforma laboral nin contrarreforma da xubilación.
- **Non ós recortes orzamentarios** en sanidade, educación e nas prestacións sociais. Se hai diñeiro, e moito: Nacionalización da banca para promover un plan de choque en obras públicas e infraestruturas, sanidade, educación e dar empregos a millóns de traballadores e mozos en paro!
- **Por unha vivenda digna para todos!** Nacionalización das grandes construtoras e inmobiliarias e creación dun gran parque público de vivendas en aluguer a un prezo non superior ó 10% do SMI.
- **En defensa dos parados!** Subsidio de desemprego indefinido de 1.100 € ó mes. Redución da xornada laboral a 35 horas semanais sen redución salarial.
- **Non á privatización** da sanidade, educación e empresas públicas. Renacionalización das empresas públicas privatizadas (Telefónica, Repsol, etc) e defensa de todos os postos de traballo.
- **Incremento drástico dos impostos ós ricos.** Confiscar os patrimonios das grandes empresas e millonarios que defraudan.
- **Non ó recorte dos dereitos democráticos.** Plena liberdade de reunión, manifestación e expresión. **Basta de represión contra a mocidade.**

**Contacta coa Corrente Marxista Revolucionaria (O Militante)
e defende connosco estas ideas**

elmilitante@elmilitante.net

www.elmilitante.net